Talih Serisi (Kör Talih) II

BAKSANA TALİHE

PAROLA YAYINLARI

PAROLA YAYINLARI : 282
Roman: 32

*Eser:*Baksana Talihe
Yazar: Müjde Aklanoğlu

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Celal Coşkun
Editör: Gonca Erkmen Gidenoğlu
Kapak Tasarım: Merve Kayalı Kürşat
İç Tasarım: İsminur Genç - Celal Coşkun

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8 Davutpaşa Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 482 83 96

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 17265
ISBN: 978-605-9121-11-8

1. Basım: Şubat 2015

© Müjde Aklanoğlu
© Parola Yayınları

Bu kitabın her türlü basım hakları *Parola Yayınları*'na aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları
Mareşal Çakmak Mah. Soğanlı Cad. Can Sok.
No: 5-A Güngören / İstanbul
Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
web: www.parolayayinlari.com
e-posta: parolayayin@gmail.com

Talih Serisi (Kör Talih) II

BAKSANA TALİHE

Müjde Aklanoğlu

Parola
yayınları

Müjde Aklanoğlu, 1986 İstanbul doğumlu olan yazar İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarımı bölümü mezunudur. Bir çok çalışması dereceye girip ödüller almıştır. Yazarın daha önce "Bana Sevmeyi Anlat", "Bir Şans Daha", "Kör Talih I", ve "Yemin Bozdum Yolunda I" isimli kitapları yayımlanmıştır. Evli ve iki çocuk annesi olup, İstanbul'da hayatını sürdürmektedir.

Bu yola çıktığımdan beri bir an olsun beni yalnız bırakmayan, her anlamda yanımda olup, sonsuz desteklerini eksik etmeyen, herşeyim olan sevgili ,aileme ve kalbimin diğer yarısına sahip olan Kitap aileme... binlerce, yüzbinlerce teşekkürler..

Her daim yanımda olup bana omuz veren Merve Balkış'a, uzakta olsa bile varlığını hissettiren Karadeniz güzeli Yazarım Esra Gün'e... Çok sonra tanıştığım ama varlığıyla şad olup, yokluğuyla karanlıkta kaldığım dostum, arkadaşım, biricik Yazarım Esra Yıldız Kuş'a... Çılgınlığıyla yedi düvene nam salan kalbi kocaman - ve arık okuyucumdan çok dostum olan- Fatma Gedik'e, Kıkırdamanın varlığını gösteren tatlı okuyucum Halime Turgut Atar'a., Minnak cadım Bahar Pak, Pamuk Prensesim Tuğba Genç'e, sessiz meleğim,tatlı takipçim Gülden Yıldız Özer'e... Yazdığı mesajlarla gönlümü hoş eden şaşkın meleğim Süheyla Demir'e... Her daim kalbinin güzelliği gülümsemesine vurarak ışıldayan Yazarım Özge Erkin'e...

Ve...Ve...Ve... kocaman desteklerini üzerimden esirgemeyen değerli yayın evim Parola Yayınları'na çok teşekkürler... Adını kalbime yazıp dosyalara sığdıramadığım binlerce okuyucum, güzel yürekli arkadaşlarım..İyi ki varsınız... Daha nice ve nice kitaplarda buluşmak dileğiyle...

Saygılar...

Bazen sevmek için gitmek gerek…
Bazen sadece sevdiğin için, yitmek gerek…

GİRİŞ

"Yanımda değilsin ama... Hep aklımdasın!"

Karanlıktı… Buz gibi… Teninden evvel, ağır bir karamsarlıkla ruhuna nüfuz eden acı bir ürperti sarmaladı bedenini. Dikenli kundak gibiydi teninden evvel içine işlenen yalnızlık… Yaz gününde, tüm filizlerini dökmüş meşeler gibi, ayaza kesti yalnız kalmış kasılan hücreleri… Düşündü, düşündüklerinin dehşetiyle, apansız koyuldu ruhu, zindan gibi karardı benliği… Darmadağınık olmuş serkeş düşünceleri bile, içinde kabaran vahşi öfkesiyle titredi… *Neden* diyordu sürekli? *Sebep ne!* Ama sorularına cevap yoktu! Tüm umutları, geleceğe dair hayalleri, avucundan dökülmüş misketler gibi, görünmeyen kuytulara dağılmıştı. İçinde var olan insanlık adına ne duygu varsa, ıssız yerlere sinerek saklandı. Vahşileşti. Ehlîleşen kişiliği nemrutlaştı… Elleri, keskin birer pençe gibi serin çarşafı parçalarcasına sımsıkı kavradı... Sanki böyle yaparsa, sarsıcı yalnızlığı dinecek, yakıcı korkuları azalıp içi ferahlayacak, feryat ettiren acıları geçecekti…

Hiçbir şey yetmiyordu düşüncelerindeki huysuz gerginliğini bertaraf etmeye… Yüreğini hafifletip, içini ferahlatmaya hiçbir sebep yetemezdi… Bir an susuyorsa içindeki azgın fırtınaya kapılmış aksi adam, diğer an kanı delicesine akarak yatağından taşan nehir gibi damarlarını yakarak şahlanıyor, öfkeye meyilli düşünceleri isyan bayrağını ilk elden göğüslüyordu. İşte o zaman dizginleyemediği hiddetiyle apansız yerinden fırlamak, bir şeyleri kırmak, her yeri kırıp dökmek, her şeyi ateşe vermek istiyordu. Sonra… Sonra bu tükenmez stresle, kafası uğulduyor, beyni bir gülle gibi ağırlaşarak kafatasını ağrıtıyordu. Öylesine baskın, yıldırıcı, öfkelendirici çınlamalar kafatasının içine salınıyordu ki, bu çılgın sesler,

barutsuz kurşunların tahribatı gibi canını yakan işkenceye dönüşüyor, benliğini matkap gibi deliyordu.

Yanına birisi usulca sokuldu ve onu rahatsız etmeden baş ucundaki serumu kontrol etti. Arda huzursuzlandı. Beklediği sesler ve nefesleri taşımıyordu yanına süzülen soyut nesne. "Çık!" dedi dişlerinin arasından tanımadığı şahsa tıslayarak. "Defol!"

Beyaz elbiseli kadın kovulmanın verdiği dehşet afallamayla şaşakaldı kısa bir an. Adamın nezaketsizliğine kızgın dahi olsa, görevi gereği böylesine kaba adamlara alışıktı mağrur yapısı. Bakışları cam önündeki anlayışlı adama kaydı, *ne yapayım,* der gibi ve tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki, Timur sert yüzünde kasılan kaşlarını hafifçe kıpırdatarak ona nazikçe çıkmasını buyurdu.

Kapının usulca kapanma sesiyle Arda sustu. Nasıl olsa, karmaşaya sebebiyet veren, telaffuzu zor sözler tükenmiş, binbir umuda eş tutmuş tükenmez bekleyişler çoğalmış, çok zamandır heyecanla düşlediği istekler azalmıştı! Çünkü kapı ona hayat verircesine aniden açılıp, yüreğini neşeye sevk etmiyordu ya… O sebepten, ketum bir sessizliğe maruz bırakılmıştı ruhu… Kulakları uğuldadı yine, beyninde çınlayan mistik nağmeler, olmayan isteklerin büyüsüydü sadece. Beklemek onu; ne zordu şu vakit... Kulağına; tükenmiş umutların son haykırışlarını miras bırakmıştı ağlamaklı sesi...

"Seni sevmek istemedim… Ardam!"

Nasıl derdi bunu? Bu kadar zalim, bu kadar düşüncesiz, duygu katili nasıl olurdu onun Mavişi! Her anıyla neşe kaynağı, umut yuvası, hayat sebebi o değil miydi? Şimdi ise katrana bağlamış acı günlerin ve bekleyişe yenik düşmüş umuduna gem vuran sarsıcı hüzünlerin sahibiydi.

Yine de bekliyordu tükenmez bir umutla…

Ama o, gelmiyordu…

Duvardaki saatin kulağında çınlayan sesi… O ses, nasıl da yüreğine ağır bir balyoz gibi kuvvetle iniyordu.

"Hâlâ haber yok mu?" dedi buğulu, yorgun sesiyle bir defa daha. Eli, ağrıyan şakaklarına taşındı telaşla. Sanki… Sanki birisi kafasını dev bir fındık kıracağıyla sıkıştırmış, kuvvetli bir basınçla patlatmak istiyordu. Ama yüreğindeki sancının acı veren baskısı, beynindekinden katbekat daha fazla içine işliyordu.

"Aradım ama ulaşılamıyor." dedi Timur üzgünce. O her zaman haylazca parlayan vahşi yeşil gözleri, şimdi yorgunca camdan dışarıyı süzüyordu. Kusursuz yüzü ise ifadesizdi. Ona gittiğini, onu terk ettiğini

bir türlü söyleyemiyordu. "Gelmeyecek, unut! Vazgeçti!" diyemiyordu! Kocaman adam aciz kalıyordu bu kelimelerin tercümesinde, dili dönmüyor, sesi çıkmıyor, daha çok yaralamaya yüreği el vermiyordu yüreğini.

"Kaç gün oldu?" dedi Arda apansız bir oflama gibi. Sitem kokuyordu bekleyişe katılan kelimeleri.

Nasıl bir cevap vereceğini bilemedi Timur. Zihninde tarttığı kelimeler, eksik gramajdan yapılmış altından bozma küflü teneke tadı bırakıyordu dimağında. İlk defa o çok güvendiği sarsılmaz soğukkanlılığına eş devrilmez eminliği silkelenerek, duygu bakımından yerle bir olurken bocaladı. Kelimeler ağzının içinde laçkalaşırken, "Sen ayılana kadar… Başından hiç ayrılmadı…" diye onu yatıştırmayı amaçladı. Dişlerinin arasına sıkışmış nefesleri, kesik kesikti. Sağ bacağı öfkesinden kalkmış ve hafif bir ritimle durduğu yerde kıpırdanıyordu.

"Lanet olsun… O zaman, şimdi nerede?"

Bu, hesap soran sitemli sualine sadece "Bilmiyorum." diyebildi Timur. Yeşil gözleri gecenin içindeki ateş böceği misali belli belirsiz bir öfkeyle parladı. Kaçtır onun barut kadar keskin sorularına cevapsız kalarak, patlamasına biraz daha yaklaştığının bilincinde, tek bir kibrit çakmamak adına duralıyordu. Bu kadar aciz kaldığını ise hiç hatırlamıyordu! Hazal'ın ailesine sezdirmeden, aramadığı yer, sormadığı kişi kalmamıştı. Onları tedirgin edip huzurlarını kaçırmamak için dolaylı yollardan yoklamıştı. Lanet olsun, avuç içi kadar yerde ufacık kız sırra kadem basmayı nasıl başarmıştı? Elini, şakaklarında sıkıntıyla gezdirdi.

"Eve gidecekti… Gitti ve bir daha dönmedi." Son hâlini anlatamıyordu arkadaşına! Çok şey görmüş geçirmişti ve hayatın sillesini çok farklı şekillerde yemiş olan Timur bile, bir saatte canı çekilmiş gibi çökmüş tazecik bir bedeni, daha evvel hiç görmemişti! Hazal'ın apansız susan hâline eş; bitmiş, tükenmiş, vazgeçmiş, canlı cenazeye dönmüş varlığını hatırlamak istemiyordu. Onların güzel gözlü mavişlerinin bu kadar güçsüz olduğunu düşünmek istemiyordu…

Kirpiklerini kısmadan baktığı gözleri hastanenin bomboş bahçesine kaydı yine bıkkınca. Büyük bir beklenti vardı hâlâ içinde, titrek bir mum ışığı dahi olsa da umudu, umuyordu ki geri dönecekti. Gelecekti ve kardeşinin acıları son bulacaktı… Yoldan gelip geçenleri seyretti bir zaman sıkıntıyla. Zaman geçiyordu ya, içindeki ürkek umut, ayaza kafa tutan bir ateş gibi hiç olmadığı kadar titreyerek yanıyordu bağrında… Bir zaman sonra, odadaki gergin sessizliği yırtarcasına Timur "Sanırım…" dedi ve sustu. Ortama sızan sesindeki kocaman bir soru işaretiydi bu! *Sanırım… ?*

"Sanırım ne?" dedi merakla Arda. Bir şeylerin beklentisi içinde bedeni döndü sağ yanına ve yastıklara yaslandı hafif sakalları çıkmış yanakları. Bandajlarla sarılı somurtuk yüzü, sesin geldiği yöne, cama döndü tekrar. Belki bir bildiği vardır… Söylemediği bir şey…

"Biri… Bir şey mi dedi? Canını yakacak bir şey mi duydu? Aklım almıyor Timur…! Olanları düşündükçe, kafamdaki tüm eylemler duruyor ve sorularım yanıtlanamadan çoğalarak can alıcı öfkeye dönüşüyor. Yapmaz benim Mavişim diyorum. Gitmez, bırakmaz sevdiğini bu hâlde… Sonra veda eder gibi olan konuşması geliyor aklıma… Ne oldu ona, neden koptu benden bir anda?"

Geride hep, sadece tek bir soru kalıyordu!

'Sebep ne?'

"Arda… Sen ne biliyorsan, ben de o kadarını biliyorum emin ol. Birden içine kapandı. O Hazal gitti; bizim o tatlı, patavatsız Mavişimiz soldu, cıvıl cıvıl görüntüsü gözlerimin önünde katloldu. Katılmış, ruhsuz, duygusuz, düşüncesiz, hissiz bir fosil oldu anında. Sanki nefes alamıyormuş gibi, içi çekiliyormuş gibi, her saniye ölüme dokunan dermansız bir hasta gibi soyutlandı aramızdan… Bir tek seni seyretti ve sustu. Tek kelime konuşmadı sen ayılana kadar. Sadece üzgündü. Endişesinin kaynağının, senin hayal kırıklığına uğraman olduğunu sandım başlarda. Ben bir saatte, bin yaş yaşlanan bir bakış daha önce hiç görmemiştim. Üzgün dedim… Üstelemedim..."

"Üzgün olsa gelirdi… Gelmiyor…"dedi kırgın sesini saklama gereği duymadan Arda. İlk yıkılışı değildi elbette ama son olacağı kesindi bu vakitten sonra! Kanıksal yasaklarını çok zaman önce yıkarak hissettiği kahrolası duygusal şey, öyle geçiştirilecek, iyileştirilecek bir yara değildi. Sanıldığından çok daha acıydı! Hem de ne acı! Öfkesi, bentlerini yıkmış taşkın bir deniz gibi kabararak soyut hâle bürünürken, içindeki ket vurulmuş nefreti, her saniye körüklenmiş ateş gibi iyi niyetini yakıp, kötümserlikle çoğalıyordu. Bedeninin kaldırabileceğinden fazla… Yüreğinin çökmesine sebep olacak kadar fazlaydı karamsar düşünceleri… Kasılan elini, ateş gibi yanan ve aynı anda kurtlu gibi kaşınan göz kapaklarını kaplayan gazlı bezin üzerinde hırçınca gezdirdi. Timur ellerini ceplerine koyarak kumaşın nezaretinde saklarken, sessizce yönünü tamamen ona çevirdi. Yorgun duygularını zapt ederek, yatağında çaresizse yatan adamı izledi. Eli kolu bağlıydı çünkü… Ne yapsa ne etse Hazal'a ulaşamıyordu.

"Bana birisini çağır, bu lanet ağrı beynimi deliyor." diye isyan etti Arda.

Kızdığı, içini oyan keskin ağrılar değildi! Keza yüreğindeki ağrı ve tahammül edilemez acı, dünyevi sancılardan katbekat daha büyüktü. Canı yanınca ağrı kesici istemiyordu ki, sadece onun billur sesindeki şefkatin ezgisini duymak, teninin efsun yayan tılsımını bedeninde hissetmek, sarsıcı varlığıyla sarhoş olarak acılarından soyutlanmak istiyordu... Başı ağrıyınca, alıştırdığı gibi o narin, öpülesi pamuk ellerini başında gezdirmesini, kızarak şakaklarına, kaşının tam köşesine ufak öpücükler kondurmasını bekliyordu… Onun ağrı kesicisi de, hayat kaynağı da, yaşama sebebi de Hazal'dı;

Ve Hazal, artık yoktu!